

Щасливі, коли допомагаємо

Емі Джейн Левітт
Грунтується на справжніх подіях

*“Коли всім помагаєм, то співаєм пісні”
(Збірник дитячих пісень, с. 108).*

Вільям поставив свої граблі біля стіни будинку і плахнувся на траву. Згрібати листя—робота не з легких, але він зі своїми сестрами, Хлоєю та Амелією, нарешті з нею впорався. Він міг бачити, як високо над Альпами пролітав літак. Йому хотілося б знати, куди летить цей літак.

Вільям любив своє містечко неподалік французько-швейцарського кордону. Сюди приїзять люди з усього світу. Він думав про місця, куди хотів би поїхати, про людей, з якими б міг зустрітися, та пригоди, які можуть статися одного дня.

Зненацька його фантазії перервало насвистування і *хрусь-хрусь* від кроків у сусідньому дворі.

“Це вже Пет готується згрібати в себе листя,—подумав Вільям.— Як добре, що ми вже згребли своє”.

“Але якщо згрібати листя важко для трьох людей, то як же це важко робити одному!”—подумав Вільям.

Памелі, дружині Пета, нещодавно зробили операцію, тому йому самому доведеться згрібати своє листя.

Мама завжди казала: “Коли ми допомагаємо, ми щасливі!”, і Вільям подумав, що, можливо, треба допомогти Пету, хоч вони вже й втомилися, згрібаючи своє листя.

Вільям глянув на Хлою і Амелію, які складали у траві крихітні хатки з гілочок. “Може, підемо допоможемо Пету?—спитав він.— Ми можемо допомогти йому дуже швидко закінчити”.

Хлоя і Амелія погодилися й пішли за Вільямом.

“Вам допомогти?”—спитала Амелія, коли вони, обійшовши куці, зайшли на подвір'я Пета.

“От було б добре! Але ж, дітки, ви згрібали листя весь цей час після обіду. Знаю, ви втомилися”.

“Та все гаразд,—сказав Вільям.— Ми хочемо допомогти. Адже коли ми допомагаємо, ми щасливі!”

Під час роботи Пет розповідав дітям кумедні історії зі свого життя. Пет був родом з Індії, але прожив усе своє життя в Азії та Африці.

Коли листя згребли й запахли у мішки, Вільям, поглянувши навколо, помітив яблука, що лежали під двома яблунями, які росли на подвір'ї Пета. Їхня робота ще не була закінчена. Вільям нахилився й почав збирати яблука. Він сортував їх: гнілі окремо, хороші окремо. Хлоя і Амелія бігали навколо та складали їх у купки.

Пет викотив із сарая свій старий зелений візок. “Ану, давайте гнілі складемо сюди. А потім хороші яблука ви можете взяти з собою додому”.

“Та що ви, Пет. Ми не будемо брати ваші яблука”,—сказав Вільям.

“Я хочу вам їх дати,—сказав Пет.— Адже коли я даю, я щасливий!”

Того вечора за вечерою діти розповіли мамі й тату, як їм було радісно, коли вони допомагали Пету й слухали його розповіді.

Раптом у Вільяма з'явилась ідея. “Я знаю, що ми можемо зробити з яблуками, які він нам дав!” Він зіскочив зі свого місця і схопив з книжкової полиці номер *Ліягони*. “Думаю, Пету і Памелі це справді сподобається,—сказав Вільям, читаючи рецепт яблучного пирога.— І як сказав сьогодні Пет, коли ми даємо, ми щасливі!”

“А давайте спечемо пиріг також і для наших інших сусідів!”—сказала Хлоя.

Вільям усміхнувся. Він думав про всіх людей, з якими б міг зустрітися, та захоплюючі історії, які б міг почути. І все це просто завдяки вияву якоїсь доброти. І шматочку пирога. ■

Автор живе в штаті Юта, США.